

TCHYNĚ

MONIKA ROŠOVÁ

TCHYNĚ

Monika Rosová

Tato kniha je inspirovaná skutečnými příběhy a je určena pro všechny špatné a nevyhovující snachy a zetřáky. Ale samozřejmě i pro všechny ostatní, kteří se jen chtějí pobavit a přesvědčit se, že v tom nejsou sami.

Věnováno na památku babičce Editce. Děkuji Ti za všechno. Škoda, že si to už nikdy nepřčteš...

Velké poděkování patří mé skvělé rodině za to, že vždy stojí při nás a můžeme se na ně kdykoliv spolehnout. Bez Vás bych některé věci jen těžko zvládala. Díky za to, že jste a že Vás mám.

První setkání s rodiči své drahé polovičky. Byla jsem nervózní jak pes. To víte, když je člověk prostě tak trochu jiný, tak má obavy, jak ho ostatní budou vnímat. A že zrovna já jiná opravdu jsem. Jo, když se řekne Alice Hubálová, rozhodně si nepředstavujte žádnou in, ani cool zmejkapovanou šestnáčku v šatech podle poslední módy. Ale pořádně rebelskou rockerku v černých, rozervaných hadrech. Jo, tak to jsem já.

Jako, né že bych setkání s rodiči už nezažila. Zažila, jasně. A dopadlo to skvěle. Rodiče bývalého byli kupodivu nadšení, jakou krásnou a milou dívku si to jejich synáček našel. A ne, ani můj černočerný vohoz, ani černý vlasy a nehty je neodradily. Líbila jsem se jim i tak.

Jenže teď to bylo jiné. Mezi tím, co s bývalým to byl jen takový ten rychlovztah na pár týdnů a s jeho rodiči jsem se viděla spíš jen tak náhodou, tak tady to bylo už trochu vážnější.

S Karlem jsme nějaký ten týden chodili. Vlastně o našem vztahu dlouho nikdo nevěděl. Slízali jsme se na tajňačku všude možně. Jasně, že nás po čase rodiče prokoukli, protože jsme oba chodili až nějak moc podezřele ven. A jelikož my oba jsme nebyli nijak výrazně společenští tvorové, tak to prostě podezřelé bylo. Nebo teda oprava. U Karla nebylo podezřelý, že se víkend co víkend někam vytrácí. Ale, že se vrací střízlivý. A tak je jasný, že rodiče nás obou už začínali být zvědaví a vyzvídat.

Tehdá mi bylo sladkých šestnáct let, jemu bylo devatenáct a já měla nasazený růžový brejle naivity a věřila, že prostě tohle je ten

pravej. Byla jsem jiná než ostatní a konečně narazila na někoho, kdo byl jako já.

Jak už jsem zmínila, ujížděla jsem na černé. Můj šatník obsahoval převážně černé oblečení, sem tam něco tmavě modrého či červeného. Ale jak to nebylo černé, tak jsem to prostě nosit odmítala. Černý těžký boty, černý vlasy, černý nehty. A pozor, tady bude změna. Světlý, pokud možno bílý mejkap a samozřejmě černě zmalovaný oči. To vše doplněné různými kovovými cvoky a hroty nebo řetězy. Na krku obrácený kříž a pentagram, ideálně i s Bafometem. Jooo, to byly časy.

Společnosti jsem se vyhýbala. Lidem jsem jednoduše nedůvěřovala. A měla jsem k tomu setsakra dobrý důvod. Můj dosavadní společenský život prostě nebyl ideální. Na škole jsem si prošla dost nepěknou šikanou, a to mě jednoduše naučilo lidem nevěřit a nemluvit s nimi. A vůbec, ideální prostě bylo se jim vyhýbat úplně. Možná právě i tohle mě svedlo na cestu temnoty. Nechtěla jsem být jako oni. Chtěla jsem být jiná. Odlišit se za každou cenu. Jenže právě zas ona odlišnost mě házela do pytle s jistými existencemi, kterými jsem opovrhovala. Prostě jednoduše řečeno, plno lidí si myslelo, že musím být feťák. Normální člověk by se přece takhle neoblíkal. Ale to jsem samozřejmě nebyla. Ty vole, dyť já ani nekouřila, ani nepila. Prostě nic. No, netvrdím, že jsem to nezkusila. Jasně, na intru vyzkoušel člověk ledasco. Ale zůstalo to jen u toho vyzkoušení a víc mě netáhlo.

No, a právě proto jsem byla ráda, když jsem konečně narazila na někoho jako já. Navíc to nebyl žádný kluk ze školy. Byl to někdo úplně jiný. Nikdo v okolí ho neznal, protože ani nebyl z našeho

města. Byl starší a už chodil do práce. Tím pádem jsem najednou byla pro ostatní spolužačky zajímavá, protože všechny byly zvědavé, kdo je vlastně ten můj nový, záhadný objev. A to mi samozřejmě lichotilo. Zas jsem měla jednou něco jiného.

Takže jistě chápete, že ze setkání s jeho rodiči jsem byla značně nervózní. Na svoje budoucí tchánovce jsem prostě musela zapůsobit dobře. Co když na těch vtipech o nemožných tchyních přeci jenom něco je? A já se nechtěla s nikým hádat. Neměla jsem hádky ráda. Natož pak s rodiči mého kluka. Co když se jim nebudu líbit? Co když se budou stavět mezi nás? A co když on dá přednost jim přede mnou?

Hodně dlouho jsem vymýšlela, co na sebe. Sukní a tílkem, samozřejmě v černé barvě, určitě nic nezkazím. Síťovými punčochami bych to zhoršit nemusela. Kohouta na hlavě jsem si protentokrát ale raději odpustila. Bože, ty moje vlasy. Nechala jsem se ostříhat na krátko. Hodně na krátko. A pak mi samozřejmě ty krátký vlasy neladily k mému rockovému stylu, takže jsem si je opět nechávala narůst. A zrovna jsem se dostávala k takové té debilní délce, kdy s tím nic moc udělat nešlo. Pankáče jsem načesala s velkými obtížemi, lezlo mi to do očí, překáželo v obličejí, za uchem to nedrželo a do gumičky to taky ještě dát nešlo. Hrozný. Připadala jsem si jak debil...

Naštěstí se ukázalo, že moje obavy byly úplně zbytečný. Karlova mamka si mě opravdu oblíbila. Co se táty týkalo, tak ten byl... no... prostě řekněme, že ten byl nalitý a doslova mě svlíkal očima. Popravdě takový nepříjemný člověk. Slizoun. Ani jsem se nedivila, když ho později Danča vyhodila.

Ale s Danou jsem si opravdu rozuměla. Byla ráda, že si Karel našel holku, která na něj měla pozitivní vliv. Prý co je se mnou, tak mnohem míň pil a kouřil. Dokonce se s kouřením pokoušel přestat. Před tím si totiž našel holku vždy v hospodě, kde s ní trávil většinu času. Prý takový vochehule s pivním pupkem a s vychlastanou hlavou. Stupidní slepičky, který za pár panáků roztáhly nohy každému.

Jako nemyslete si, celá jeho rodina měla k alkoholu velice kladný vztah, takže se není čemu divit, že tohle chování převzal od nich. To a cigarety byla asi jediná věc, která mi tenkrát vadila. Já prostě alkoholu ani cigaretám neholdovala. I když jsem na to nevypadala, tak jsem zastávala celkem zdravý životní styl. Jako jo, příznávám. Měla jsem nějakou tu cigaretu, vypila pívko, dala si panáka, dokonce jointa. Ale neoslovilo mě to. Nechutnalo mi to. A já prostě nebyla ten typ, co zatne zuby a přemůže tu počáteční nechuť cigaret a piva jenom proto, aby se zavděčil společnosti. Takže jsem jako jediná v naší malé skupince seděla v hospodě vždy s colou nebo džusem a byla spokojená tak, jak jsem byla.

Pokud jsem měla vrážet prachy do něčeho nezdravého, tak jsem si raději zašla na hambáč, nebo koupila pytel čipsů s colou a sežrala to všechno sama u filmu.

A přesně tohle byla věc, která se líbila i Karlově mamce Daně. On z toho zas až tolik nadšený nebyl. Měl pocit, že ho v chlastu a cigárech omezují. Ale respektoval, že to prostě ráda nemám, a tak alespoň přede mnou se krotil. Nebo teda alespoň ze začátku, kdy byl stejně jako já zaláskovaný a v téhle fázi zamilovanosti dělá člověk kdejaké kraviny. Známe to myslím každý.

Jenže časem zamilovanost opadne, člověk se přestane přetvařovat, snažit se a pomalu ale jistě ukazuje svou pravou tvář. A pokud je ta jeho drahá polovička pitomě slepá, tak to prostě bude přehlížet a omlouvat. Nebo bude naivně věřit, že se kvůli ní nakonec změní a všechno bude stejné jako dřív. Tak jako já.

Karel nebyl svatoušek. Nebyl to žádný pozorný partner, který by se zajímal o moje potřeby nebo záliby. Vlastně to byl rozmazlený fracek, který byl zahleděný jen do sebe. Chceš jít někam na rande? Jakože do kina a pak na večeři? Proboha na výlet? Nebo nedej bože na procházku? A dá se tam chlastat? Ne. Ty vole, tak to určitě. Si jdi sama. Mě do toho netahej. Jo, tak přesně tohle byl jeho přístup.

No nemyslete si, že bych byla až tak blbá, že bych s ním byla, kdyby se ke mně takhle choval od samotného začátku. To jako zase ne. Ze začátku se mi věnoval. Chceš se jít projít? Chceš jít na oběd? Půjdeme na pouť? Jo, to se mohl přetrhnout. Jenže dlouho to nevydrželo. Problém je, že když už se konečně ukázala jeho pravá tvář, tak jsem už jednoduše byla v pasti.

Další z jednou Karlových záluďných vlastností byla totiž jeho manipulace. On nebyl nijak zvlášť chytrý člověk. Vlastně neměl ani hotovou školu. Z učňáku ho vyhodili, protože propadal z tolika předmětů, že neměl šanci si to opravit. Na další učňák byl už moc líný a ani by ho nikam nevzali. Takže měl jen základku, a to ještě k tomu speciálku. Což přede mnou samozřejmě notnou dobu tajil. Jenže s čím se rozhodně netajil, bylo jeho postavení třídního vůdce. A tohle je věc, která mu šla skvěle. Jenže s dost blbým přístupem. Upřímně si

ho dost dobře dovedu představit v roli diktátora. Tohle by mu šlo jistě na výbornou.

Rozkazovat, flákat se a ztrpčovat druhým život, to bylo asi to jediné, co skutečně uměl. I když se na jednu stranu snažil působit strašně inteligentně a vzdělaně, tak pokud ho člověk delší dobu poslouchal, musel uznat, že je to jednoduše naprostý debil.

Sice jsem obdivovala jeho obsáhlý znalosti o okultismu, ale to bylo asi tak všechno, čemu opravdu rozuměl. Jinak to byl spíš takový ten všeználek, který vám začne strašně rozumně vyprávět o kdečem, ale ve finále zjistíte, že ví jen A, ale B už mu nějak uniká. Problém byl, že to uměl tak perfektně zabalit, že nějakou chvíli trvalo, než jste to rozbalili a pořádně ho prokoukli. No a jak jsem už psala, tak mně bylo jen šestnáct let a myslela si, kdoví co to nemám za kluka.

Upřímně, dneska už sama nechápu, jak jsem se mohla tak dlouho zahazovat s někým takovým. Promrhaný čas je jedna věc, ale to zbytečné trápení a poničené nervičky, to už je věc druhá. I když zas abych ho tu jen nepomlouvala, tak to mělo i svoje světlé stránky. Například mi ukázal, co do budoucna od vztahu opravdu chci.

Popravdě jsem si nakonec rozuměla víc s jeho mamkou, než s ním. Nebrala jsem ji ani tak jako budoucí tchyni, ale spíš jako starší kamarádku. Vytáhla mě někam na výlet, prokecaly jsme spolu klidně i hodiny, společně jsme chlapům v kuchyni kuchtily něco dobrého na zub. Vlastně nakonec Danča byla ta, kterou jsem z celé jejich rodiny měla nejraději. To ona mi kupovala na Valentýna obrovský bonboniéry, protože Karel by se na mě jistě vyprdnu. To ona rok, co rok připomínala Karlovi, že budu mít narozeniny. To ona ho každý

rok před Vánoci vytáhla do obchodu, aby na mě nezapomněl, nebo aby mi nekoupil naprostou číčovinu. Prostě se starala, abych se s ním měla dobře. Snažila se ho ještě na poslední chvíli převychovat a naučit lepším mravům. Bohužel marně.

Karel se nezměnil. Nebo teda možná jo, ale jen k horšímu. Náš společný čas vypadal tak, že většinu dne proseděl u kompu a pařil hry. Ovšem já se nemohla ani podívat na mobil a odepsat kamarádce na SMS. Já totiž musela sedět na posteli a dělat mu živou dekoraci. Proto jsem pak tolik času trávila spíš s Dančou.

Než abych sledovala, jak se můj mužíček snaží v Doomu odprásknout příšeru s řevem „chcípni svině, chcípni!“, raději jsem se nenápadně odplížila do obývacího pokoje, kde Dana povětšinou sledovala koncert své starší dcery. Bylo mi jí líto. Manžel neskutečný notorik, který utratil všechno, co mohl za chlast a cigára. Naprosto nepovedený synáček na přesdržku a jediný, kdo jí dělal radost, byla dcera Iva, která ovšem právě kvůli otci a bráchovi domů vůbec nejezdila. V těchto chvílích mi Danča nejdnou říkala, že je sice ráda, že má Karel zrovna mě, ale že mám na lepší a měla bych si najít někoho jiného. Odpovídala jsem jí, ať tohle neříká, že on přece není až tak špatný. Ne, měla pravdu. Byl tak špatný.

Pokud se Karel zrovna nevěnoval zabíjení nepřátel, bavil se tím, že mě nutil dívat se na videa, kde někdo týral zvířata. Věděl, že je mi to silně proti srsti. Věděl, že zvířata a obzvláště psy, miluju. A jemu dělalo dobře, když jsem se musela dívat, jak trpí a já potichu trpěla s nimi. Když už to nebyla videa z asijských trhů, kde stahují psy zaživa z kůž, tak je musel alespoň urážet. Stejně tak jako všechno ostatní, co jsem

měla ráda. Všechno bylo prostě špatně. Mé oblíbené knihy, filmy, seriály a i přátelé. Náš pes, moje morče, prostě všechno...

Navíc se z něj stával šílený žárlivec. Cizí chlap se na mě venku jen usmál a už mi předváděl scény, že s ním určitě něco mám. Ale že on se venku otáčel za kdejakou sukní, to samozřejmě ničemu nevadilo. To je přece naprosto normální, že chlapi civí ženským na prsa. No a to, že mě podváděl, kde mohl, tak to bylo samozřejmě taky v pořádku.

Vážně dodnes nechápu, že jsem tohle dokázala vydržet tři roky. Obzvláště pak, když jsem měla vedle sebe úplně skvělého kamaráda, který o mě tolik stál. No jo, jenže já tenkrát nestála o něj. Byl to jeden kluk z naší školy. Takový jiný. Jako jinak jiný, než já. Zakřiknutý. Možná tak trochu divný. Byl malý a hubený a vlastně ani ne moc pěkný. Nikdy moc nemluvil, takže člověk pořádně nevěděl, co si o něm myslit, a hlavně co si myslí on. A já jako člověk, který taky moc nemluví, jsem s ním pak těžko hledala společnou řeč. Proto taky nějakou chvíli trvalo, než jsme zjistili, kolik společného toho vlastně máme a stali se z nás fakt velcí přátelé.

Společný koníček, šerm, ho připletl do naší rodiny, takže jsme se začali vídat více. Moji rodiče ho znali a měli rádi. Mamka mi často říkala „takovej hodnej, šikovnej, spolehlivej a pěcknej kluk to je. S ním bys mohla chodit“. Moje odpověď? „Nikdy!“ Jenže odříkaného chleba největší krajíc, že?

Vojtovi jsem se líbila snad od samotného začátku, co jsme se poznali. Jenže se styděl. A to hodně. Naše konverzace se smrskla akorát tak na ahoj a čau. Haleluja internetu a tehdejšímu ICQ, kam mi začal, jakože úplnou náhodou, psát. To se najednou ukázalo, že je

ukecaný, nebo teda spíš „upsaný“ až přespříliš. A vlastně se i ukázalo, že je to opravdu celkem fajn kluk, se kterým si mám hodně co říct.

Jen jsme se nesměli potkat. To bylo totiž zas jen čau a ahoj a těch pár slov, které jsme spolu prohodili mezi tím, by se dalo spočítat na prstech jedné ruky. Začalo mi to připadat roztomilý, jak se neustále styděl. Ale jen co se objevil online, byl schopný psát mi hodiny hotové romány.

Ne že by mi to vadilo. Jelikož Karel byl líný se se mnou scházet a nedovolil mi jít ani na blbou procházku se psem do lesa. Zato jsem musela celou dobu sedět u kompu a komunikovat s ním přes ajsko, aby měl jistotu, že ho nikde nepodvádím. Jenže konverzace s ním byla omezena jen na počet dvou písmen a to „jj“, „nj“ a „hm“ a později už jen tři tečky. Toto zcela nezáživné psaní trvalo v řádu několika hodin, ale on měl alespoň klid na duši, že opravdu sedím doma u počítače. Ne, chytré mobily tenkrát opravdu ještě nebyly. Internet byl výsadou pouze počítačů.

Takže psaní s Vojtou bylo skutečně vítanou změnou. Často jsme u toho seděli dlouho do noci a společně se dost nasmáli. Mezitím co od Karla mi v intervalu co deset minut chodily pouze tři tečky. A běda, jak jsem neodpověděla do půl minuty. To už ze mě tahal historii z ajska, aby měl jistotu, že si s nikým dalším nepíšu. Nebylo nic jednoduššího, než si historii vypnout a jemu pak nabulíkovat, že se to asi samo vyplo při přeinstalaci. Sice mi nevěřil, ale vinu mi taky prokázat nemohl. Naštěstí byl líný za mnou jít, aby mi to opět zapnul a já mu tvrdila, že to neumím.

Vím, jsem mrcha. Vlastně to byla spíš zbabělost. Ale na mou obranu, on byl mnohem horší. A tak se není čemu divit, že jsem k Vojtovi začala chovat mnohem hlubší city, než jenom jako ke kamarádovi. Jenže jsem prostě byla hloupá a z nějakého, pro mě doposud neznámého důvodu, jsem zůstávala nadále s Karlem.

To, že jsem opravdu hloupá a že Vojta pro mě není jen kamarád, jsem nejvíc pocítila, když si našel holku. Na jednu stranu jsem mu to přála, protože do té doby žádné velké štěstí v lásce neměl a s Terkou vypadal spokojeně. Já ho měla ráda a chtěla jsem, aby byl šťastný. Ale na druhou stranu... no řeknu vám, že takhle silně jsem ještě nikdy nikoho nežárlila. Upřímně jsem doufala, že se s tou holkou nikdy nepotkám, protože jsem věděla, že ji prostě nebudu mít ráda a nebudu se před ní umět přetvařovat.

Vojta byl šťastný, zatímco můj vztah s Karlem stál čím dál tím víc za hovno a mně bylo jasné, že se blíží jeho konec. Už jsme spolu byli spíš jen tak ze zvyku, než že bychom k sobě ještě něco cítili. Nejednou, když jsem seděla u Karla v pokoji a sledovala, jak zase někoho zabíjí a u toho si píše s nějakou cuchtou, jsem měla chuť se sebrat a utéct rovnou za Vojtou. Jenže jsem zas nechtěla být ničitelka vztahu. Ale to jsem nevěděla, že ten zdánlivě fungující vztah začíná už taky jaksi skřípat.

Jenže Vojta nebyl z těch, co by si někomu stěžovali. Své problémy si nechával pro sebe. On věděl o mém životě téměř vše, já nevěděla pomalu nic. A vlastně mi ani neoznámil, když se s Terezou rozešel. To jsem se dozvěděla náhodně od našeho kamaráda. A i když bych

v ten moment nejraději šla okamžitě za ním a Karlička poslala do háje, byl tu jeden háček.

V té době byla totiž krize a plno firem propouštělo kvanta zaměstnanců. Vojta byl mezi nimi. No a dlouho žádnou jinou práci nemohl sehnat. A protože mu Tereza zlomila srdce, rozhodl se k poslední možnosti, a to byla armáda. Vzali ho. Jenže to znamenalo, že bude muset absolvovat výcvik až někde na druhé straně republiky ve Vyškově. Což by jako nebyl zas až takový problém, když to bylo jen na půl roku a víkendy by trávil doma. Ostatně s Karlem jsem taky měla pouze víkendový vztah, a to bydlel jen pár kilometrů ode mě. Jenže Vojta měl zrovna to štěstí, že ho přiřadili do Prostějova. Téměř 300 kilometrů daleko.

A to už byl problém. Že by ho poslali někam blíž, je dost nepravděpodobný. A já vztah na dálku nechtěla. Čekat až se vrátí? Kdy by to asi tak mohlo být? Bylo mi 19, už jsem prostě od vztahu chtěla víc, než jen randění a válení se v posteli. Nechtěla jsem prostě čekat. Jasně, bylo mi teprve jen 19. Dost mladá na svatbu a založení rodiny. Jenže taky by se mohlo stát, že bych takhle mohla čekat do 30 a to se mi prostě už nechtělo.

A stěhovat se takovou štreku za někým, koho sice roky znám, ale absolutně vůbec netuším, jestli nám to spolu bude klapat, jsem se prostě bála. Vztah na dálku v tomhle směru neměl absolutně žádný smysl. Trávili bychom spolu jen víkendy, dost možná ani to ne. Je jasné, že za tady těch okolností by ten vztah prostě skřípat nezačal, protože bychom neměli čas si začíst lézt na nervy.

Snazila jsem se to brát rozumně. Chtěla jsem být s ním, ale zároveň se bála ten krok udělat. A Vojta? Tak ten to v podstatě nechával celé na mně. Nikdy na mě nezapomněl. Stále mě chtěl. Ale prostě respektoval to, že jsem zadaná a za takových okolností si nechtěl nic začínat. V tomto ohledu byl prostě gentleman. A i když měl kolikrát chuť dát Karlovi do huby za to, jak se ke mně choval, tak byl prostě čestný a neudělal nic.

Kolikrát jsme se dostali do situace, kdy to vypadalo, že už už konečně něco bude, ale vždy z toho sešlo. No nebudu lhát, že mě to neštvalo, a ne málo. Ale tak jako, ženský, vážně, představte si, že jste spolu úplně sami. On přijde k vám, položí vám čelo na vaše čelo a kouká vám přímo do očí. Úplně cítíte to napětí mezi vámi a myslíte si, že je tady konečně ta chvíle, kdy dojde k prvnímu polibku, když vtom se odtáhne se slovy, že je už pozdě a měl by jít domů. No nezabýly byste ho? A takhle jsme se provokovali dost často.

A ač mě Karel neustále podezříval, tak jsem ho nikdy nepodvedla. Nebo teda alespoň ne fyzicky. To, co jsme si s Vojtou psali, bylo už ale lehce za hranou. Jenže Karel se s ním znal, a tak nějak bláhově věřil, že jeho čest mu nedovolí „kamaráda“ podrazit. I když teda Vojta nechápal, proč ho Karel považuje za kamaráda, když se spolu vlastně nikdy nijak výrazně nebavili.

Nebylo to snadné rozhodování. Kdyby nám to nevyšlo, přišla bych tak nejen o přítele, ale hlavně i o skvělého kamaráda, a to jsem prostě nechtěla. Nejednou jsem si v té době vzpomněla na Rachel s Rossem z přátel. Jo, hele jasně, byl to jen seriál. Já vím. Ale nesahejte

mi na něj, já na něm v pubertě dost ujížděla! A ta situace byla celkem dost reálná.

Nerada dělám velký rozhodnutí. Bojím se, že se rozhodnu špatně. Brát věci rozumně neumím. Udělala jsem to tak se školou, a že bych se rozhodla nejlíp, se říct nedá. A srdce mi říkalo jediné. Vojta...

No jo, asi přišel čas dát Karlovi vale. Pamatuju si ten den dost jasně. Jako by to bylo včera. V momentě, kdy jsem to s ním ukončila, jako by se mi najednou změnil celý svět. Nebudu tu psát nic o tom, jak nebe bylo modřejší, slunce víc svítilo, ptáci víc zpívali... Ne, to fakt ne. Vlastně ani nic takového neproběhlo. Ale neskutečně se mi ulevilo. V té době jsem byla popravdě takový bručoun. Věčně podrážděná, nevrlá a nervózní. Na všechny kolem sebe jsem se jen věčně mračila a vrčela na ně. Ale v ten moment jako by to ze mě všechno opadlo. Mohla jsem se konečně pořádně nadechnout a začít žít. Bylo to jako dostat se ze spárů nějaké příšery. Byla jsem prostě volná.

Najednou jako bych byla jiný člověk. Veselá, ukecaná, na všechny kolem sebe jsem se jen smála. Prostě a jednoduše jsem byla po dlouhé době šťastná a nemohla se dočkat, až Vojta přijede a budeme konečně spolu. Teprve až teď jsem si uvědomila, jaký pěkný chlap se z něj za ty roky stal. Trávil hodně času v posilovně, takže nabral pár kilo, narostla mu bradka a prostě celkově zmužněl. Okolí hodně rychle poznalo, že se se mnou něco děje. Vlastně moje rodina rozchod s Karlem uvítala s velkým nadšením. Ne, že by se bylo čemu divit, že jo.

Konečně jsem měla vztah, jaký jsem chtěla. Když jsem byla s Vojtou, byli jsme prostě spolu. Nezajímali ho žádné hry, nedopisoval si s někým jiným, nechlastal... prostě se věnoval mně. Chodili jsme spolu na procházky, do kina, zašli na večeri, podnikali výlety, ať už sami nebo s přáteli, a nebo se spolu jen dívali na film. Byli jsme schopní spolu prokecat hodiny. A tím prokecat myslím opravdu prokecat. Jiný význam pod tím nehledejte.

Vojta měl mladší sestru Kláru, tou dobou nebyla ještě ani plnoletá. Proto mě celkem dost překvapilo, že je rodiče nechali v bytě samotný a odstěhovali se od nich pryč do zděděného baráku. Ne že by nám to nevyhovovalo, měli jsme alespoň kde trávit volný čas a mít tak klid, na rozdíl od baráku mých rodičů, kde bylo vždy plno lidí. Ale přišlo mi to přinejmenším zvláštní, že rodiče prostě nechají šestnáctiletou holku žít samotnou.

Mě rodiče drželi dost zkrátka. Vlastně do svých osmnácti jsem si plno věcí dovolit nemohla. A i pak na mě dost dohlíželi, abych nedělala blbosti, kterých bych mohla později litovat. Jasně, tenkrát mě to štvalo, ale dneska jim za plno věcí můžu být vděčná. To známe asi každý.

O to víc mě tohle prostě šokovalo. Klára si jednoduše dělala, co chtěla. Doma téměř vůbec nebyla. Vymetala jednu párty za druhou. S partou kamarádů chodila po barech a diskotékách a vlastně se jen bavila. Přijít já v šestnácti letech domů až po půlnoci, a ještě k tomu nalitá, asi bych to fakt pěkně schytala. Ale i přes to, že byla vlastně sama doma, tak pořádně uklidit, nakoupit a uvařit, to už neuměla. Její

přístup k životu mi přišel dost nezodpovědný. Což se vlastně nebylo tak úplně čemu divit, když stejně nezodpovědný přístup měli i rodiče k výchově. Koneckonců, Klára byla jen puberťačka a takovým jde převážně o zábavu, ne o to, aby vařili nebo uklízeli.

Ovšem Vojta se netvářil, že by mu to nějak výrazně vadilo. Spíš mu vyhovovalo, že s rodiči už domácnost nesdílí. O své rodině nikdy moc nemluvil. Věděla jsem akorát, že rodiče jsou rozvedení, matka se znovu vdala a s tátou měl spíše kamarádský vztah, než jako otec a syn. To bylo asi tak vše. Jako náctiletí kamarádi jsme spolu trávili dost času a on domů nikdy nespěchal. Spíš mi připadalo, že se často snažil odchod domů co nejvíc oddálit. Tenkrát jsem si myslela, že to bylo jen kvůli mně. I když teď je mi jasné, že to bylo asi všechno tak trochu jinak.

Vojta rodičům o našem vztahu nic neřekl. Nechtěl. Prý čím dýl to nebudou vědět, tím líp. Jeho matka je prý strašně zvědavá a musí se ve všem vrtat. Chtěl se vyhnout nepříjemným otázkám na tělo a chtěl toho ušetřit i mě. Proto vždy svoje vztahy tajil a nikdy žádnou holku domů nepřivedl. Jeho matka by mu prostě nedala pokoj a každý večer by ho čekal výslech jak na policii.

Jenže tohle se dlouho tajit nedalo. Jelikož Vojta dojížděl jen na víkendy a ty chtěl trávit se mnou, bylo jeho matce brzo podezřelý, že se u nich moc neukazuje. Vzhledem k tomu, že jeho společenský život byl stejný jako ten můj, čili měl jen pár přátel, se kterými neměl potřebu neustále pařit, bylo jí jasné, že v tom musí být něco jiného.

A tak to prostě ven muselo.

Jeho rodiče věděli, kdo jsem. I když mě nepoznali osobně, ale znali moji rodinu. A tak to samozřejmě chtěli co nejdříve napravit. V tomhle měl Vojta oproti mně obrovskou výhodu. Celou moji rodinu znal už několik let a už tak nějak byl její součástí. Trávil s námi dost času. Věděl, že moji rodiče ho mají rádi a rozhodně proti našemu vztahu nic nemají. Na rozdíl od Karla, který se jim prostě nikdy nelíbil.

V tomhle směru jsem Vojtovi prostě záviděla. Byl ušetřen těch trapných okamžiků při seznamování a nemusel si procházet celou tou nervozitou. Taky bych se tomu mohla vyhnout, kdyby se jeho rodiče alespoň trochu zajímali o záliby svého syna, při kterých bychom se jistě poznali. Jenže ti se jeho aktivit a šermířských vystoupení nikdy neúčastnili, proto jsem tu čest nikdy neměla.

Jenže dlouho se tomu vyhýbat nedalo. Že bych byla nějak extra nervózní, se říct nedalo. Poznala jsem rodiče svých ex a vždy bylo vše v pořádku. Koneckonců, když jsem chtěla na někoho zapůsobit, tak jsem prostě zapůsobila. V tomhle jsem problém nikdy neměla. A i když dovedu být sprostá jako dlaždič, tak jsem stále slušně vychovaná dívka a umím se chovat slušně a laskavě.

Navíc jsem v celku milý a řekla bych, že i sympatický člověk. I když mám vzhled punkrockový hvězdy. Pravda, tou dobou mě tyhle extrémní šílenosti už pomalu přecházely, ale černé barvě jsem byla věrná i nadále.

A jelikož jsem si na škole užila dost rozporů a nadávek kvůli šikaně, tak jsem se jednoduše jakýmkoliv neshodám snažila vyhýbat. Prostě jsem se chovala tak, jak se ode mě očekávalo a nedělala zbytečný

problémy. Nevyhledávala jsem hádky a s nikým se do křížku nepouštěla. Neměla jsem to zapotřebí. Chtěla jsem být s každým za dobře. A vlastně se mi to i celkem dařilo.

Proto mě setkání s jeho rodiči tolik nestresovalo a neděsilo, jako tomu bylo v minulosti. Neviděla jsem jediný důvod, proč by tam měl být problém.

Vojtovi rodiče, nebo teda přesněji řečeno, máma s otčímem, bydleli ve starém domě po otčímových rodičích. Popravdě mě mnohem víc znervózňoval ten barák, než jeho rodiče. Vojta mi nejednou vyprávěl, jak byla jeho máma Libuše posedlá čistotou a úklidem. Jak musel jako malý doma makat, aby bylo vše tip top. No pardon. Ale tohle nevypadalo jako obydlí někoho, kdo by byl až tak šílený do úklidu.

Přiznávám, a to zcela bez mučení. Nejsem žádná uklízečka. Nepotřebuju mít doma naklizeno, vše dokonale čistý a srovnaný. Ale tohle bylo trochu moc. Hrozně tu byl cítit pach zatuchliny a plísně. Vlhkých zdí. Tmavá chodba a záchod s koupelnou na hlíně. Jakože cože? Jasně, starý dům, ve kterém roky bydleli staří lidé, kteří nic nevyhodili a jen syslili veteš, bude mít svoje mouchy, to je jasný. Ale tohle bylo prostě moc. Hele, moji rodiče mají taky starý dům. Nebojím se tvrdit, že starší než tento a rozhodně jsme tam neměli takovou vlhkost a už vůbec ne koupelnu se záchodem, nebo jakoukoliv jinou místnost, bez podlahy, jen tak na hlíně, proboha.

Není se čemu divit, že se Vojta tak trochu styděl. A popravdě jsem každou návštěvu zadržovala moč, co to šlo, jen abych na ten záchod nemusela jít. Chápu, že když člověk nemá moc peněz, tak chvíli trvá,

než si své bydlení přizpůsobí obrazu svému. Ale žít tolik let v něčem takovém? To nepochopím asi nikdy. A už vůbec to nepochopím u někoho, koho mi Vojta vyličil jako osobu s obsedantně kompulsivní poruchou.

Jako nechápejte mě nějak špatně, jo. Konečně je každého věc, jak si žije. Já bych ale tohle nesnesla. Hanbou bych se propadla snad sto járů do země, kdybych si do něčeho takového měla pozvat návštěvu. A že u nich se těch návštěv teda točilo.

Každopádně nepřišla jsem na revizi baráku, ale seznámit se s rodiči. To už mě naštěstí tolik šokovat nemuselo. Máma Líba byla neskutečně fajn ženská. Upovídaná a velice kontaktní. Otčím Pepa zase velkej pohodář. Ten si teda na rozdíl od Libuše držel ze začátku trochu odstup, ale to já v podstatě taky. Jak jsem už psala, nejsem holt komunikativní člověk. A pokud jsem někoho neznala, tak jsem měla dost velký problémy s ním mluvit. Vlastně se přiznám, trpěla jsem sociální fobií. A i když jsem se s tím kdysi léčila a docházela na terapie, tak to holt ve mně zůstalo. Zkušenost šikany mě naučila spíš víc mlčet a poslouchat, než všechno hned říct. Člověk nikdy nevěděl, kdy se to obrátí proti němu. Další věc byla, že jsem prostě stydlín. Takže před cizími lidmi více mlčím a konverzaci přenechávám raději někomu jinému.

Posezení u rodičů Tučkových bylo velice fajn. Nakonec jsme se opravdu pobavili a já se opět utvrdila v tom, že s rodiči protějšku prostě problémy být opravdu nemusí. Vojta byl z toho trochu rozpačitý. Poznala jsem na něm, že má obavy, ale sám mi nic konkrétního sdělit nechtěl.

Jediný, co mě ten den tak trochu vyděsilo, bylo, když mi volala moje mamka a oznámila mi, že jsem tetou. Mám dva starší bratry a jeden z nich očekával každým dnem příchod dcery. Jako, ne že by mě děsila ta skutečnost, že v rodině přibýlo mimino, to jako opravdu ne. Dvě neteře jsem tou dobou už měla.

Z hovoru bylo všem jasný, o co šlo. Líbě se úplně zatřpytily oči a s úsměvem na tváři povídá, že už chce být taky babičkou. Jo, jasně. Času dost, paní. Mrkla na Vojta a dodává „Aliiii, já chci vnoučátko. Já už se tak těším, až budu babí“. Tak moment! Jakože cože?! Ty vole, vidíme se poprvý v životě, s Vojtou jsme spolu jen pár týdnů. Dobře, známe se už asi tak pět let, ale chodíme spolu sotva dva měsíce. Mně je teprve 19, jemu 20. Jako času dost na vlastní dítě. Hoď se trochu do klidu, jo.

Bohužel z jejího výrazu bylo dost patrný, že to nebyl vtip, ale myslela to zcela vážně. Ta skutečnost mě děsila ještě víc.

To, že ona v mém věku před sebou už tlačila kočárek neznamená, že já na tom musím být stejně. Jo, jasně, nikdy jsem nechtěla být jednou z těch, co čekají s děckem až téměř do čtyřicítky, protože si chtějí užívat života. Ale takhle brzo jsem ho v plánu teda rozhodně fakt neměla.

Líbu jsem nechtěla urazit, ale dala jsem jí jasně najevo, že je času dost. Nevypadala, že by ji to potěšilo, a ještě chvilku škemrala, že chce miminko. Chvillemi mi připadalo, že už včera na něj bylo pozdě. Ty vole, jestli ho tak chceš, tak si ho udělej. Naštěstí vše zachránil Vojta, který hovor stočil úplně někam jinam.

Když jsme se pak večer loučili a odcházeli, sám se divil, v jakém klidu se návštěva vedla. Prý očekával mnohem horší fiasko. Nechtěl mě děsit, a tak mi jen řekl, že je jeho máma až moc zvědavá a často se vyptává na nepříjemný a až moc osobní věci. Tak jen doufal, že k tomu nedojde ani někdy později.

S Vojtou jsme trávili jen víkendy. Zůstávali jsme v bytě jeho rodičů, kde momentálně žila Klára sama. Ta tam chodila jen přespat, někdy vlastně ani to ne, takže jsme si vzájemně nepřekáželi. A i když jsme náš vztah nechtěli nijak uspěchat, bylo jasné, že pokud spolu nebudeme žít, nebudeme vědět, jestli to má nějakou budoucnost. A proto jsme začali pomalu plánovat společný bydlení.

Blížily se Vánoce a po Novém roce měl Vojta přestoupit z Vyškova do Prostějova. Takže dostal bojový úkol, sehnat nám tam byt. Ideálně takový, kde by nevadil pes. Jelikož jsem byla pejskař, nedokázala jsem se smířit s myšlenkou, že bych měla najednou žít bez psa. Vojtovi to nevadilo. Sám by psa chtěl, ale vzhledem k práci v armádě, kdy byl často pryč, si ho dovolit nemohl.

Přes vánoční svátky měl ale Vojta spoustu volna. Přijel asi tak na dva týdny, který jsme mohli trávit spolu. Čas jsme využili jako kterýkoliv jiný pár. Jezdili jsme po rodině, kdy jsem konečně poznala i jeho pravého tátu Fandu a jeho prarodiče ať už ze strany matky, tak ze strany otce.

Se všemi jsem si rozuměla, a tak jsem měla pocit, že do rodiny pomalu zapadám. Vlastně abych pravdu řekla, tak jsem si během jednoho týdne užila s Vojtovou rodinou více zábavy, než s tou Karlovou za celý tři roky. Jen jsem nechápala Vojtovy poznámky

o tom, že snad to takhle i vydrží. Proč by jako nemělo? Nikdy mi nechtěl říct nic bližšího. Na tohle on prostě nebyl.

Při jedné návštěvě u jeho rodičů si Klárka postěžovala, že jí upadl knoflík u nového kabátku. Líba měla hned jasno. Já, jako vyučená krejčová, jí ho zaručeně přišiju. Když už bydlíme u nich v bytě, tak si na to čas jistě najdu. No, dobře no. Sice jsem nechápala, co je na přišití knoflíku tak složitého, aby to nezvládla sama, ale problém jsem s tím neměla. Jestli má být tohle jednou moje švagrová, tak proč jí s něčím nevypomocť.

Čekala jsem ovšem, že mě o to alespoň požádá sama. Ne, že to všechno za ni zařídí její maminka s babičkou. Pomalu jí táhlo na osmnáct, tak by se podle toho mohla zařídit. A taky jsem čekala, že mi ten kabát a knoflík alespoň donese. Nevadilo mi přišívat knoflík na kabát. Vadilo mi, přišívat ho někomu, kdo si o to není schopný říct sám.

Čekala jsem asi týden a Klára stále nic. Tak jsem to jednoduše neřešila. Ostatně můj problém to nebyl. Já to nepotřebovala. Problém to ale byl pro někoho jiného. Pro Líbu.

Byl den před Silvestrem a seděli jsme s Vojtou v tom zatuchlém obýváku jeho rodičů. Líba nás pozvala na oběd. Na velice těžký a přemaštěný oběd. Chuťově sice výborný, ale maso plavalo v tuku, že se mi z toho zvedal žaludek. Jenže jsem slušná holka a nechtěla jsem urazit, a tak jsem to do sebe vše statečně nasoukala.

Libuše se mě samozřejmě zeptala, jestli má už Klárka přišitý ten knoflíček. Povídám, že ne. Čekám, až mi dá ten kabát. Líba se jen zašklíbla, ale neřekla nic. V pořádku. Však mi to má aspoň dát, ne?

Nebudu se jí přece hrabat ve věcech. Nic neříkala, a tak jsem neměla důvod se tím dál zabývat. Jenže to ona nikdy nic napřímo neřekla. Proč by to taky dělala, když se vše dá řešit přes mobil a počítač.

A večer už to začalo. Měla jsem poznat, jaká skutečně je. Z té velice milé osoby se změnila v šílenou fúrii. Notně posilněná alkoholem začala Vojtovi vypisovat smsky.

Chudák Klárka nemá v tom bytě klid, protože tam jsme pořád my.

Chudák Klárka nemá do teďka přišitý knoflíček, i přes to, že mě o to žádaly už před týdnem.

Navíc neskutečně plýtváme vodou a elektřinou a chtěla tak po Vojtovi, který jinak v bytě trávil pouze víkendy, aby jí na nájem přispíval sedm tisíc měsíčně, namísto tří jako to dělal doposud. I když nejraději by byla, abychom z bytu samozřejmě vypadli úplně. Vadilo jí, že tam jsme. Vadilo jí, že tam jsem já, a jenom proto, že jsem nepřišla jeden blbý knoflík.

Vyloženě se snažila rozpoutat peklo. Bylo mi to velice nepříjemný a obávala jsem se toho, co bude dál. Karel by jistě neudělal nic a nechal mě, abych si vše vyřídila sama. Nebo by se postavil na stranu matinky a udělal ze mě ještě větší línou krávu. Vojta ale ne. Ten se mě začal okamžitě zastávat. Měl na věc stejný pohled jako já. Neviděl důvod, abych se crcala s nějakým podělaným knoflíkem, když mě o to Klára nebyla schopná požádat sama, a hlavně mi ten kabát ani nedala.

Jenže na to samozřejmě přišla od Libuše odpověď, že Klárka o nic žádat nemusí, protože mě o to přece požádala ona sama. Jako Libuše. Navíc i s babičkou Trnkovou. Jako její matkou, čili Vojtovou a Klářinou babičkou. A taky proč by mi Klárka ten kabát dávala, když

celou dobu visí na věšáku a šitíčko i knoflík mám připravený už od nich.

Vojta už sám nevěděl, jak má na tohle reagovat a snažil se ji spíš ignorovat. Ale ona ho nepřestávala bombardovat zprávami o tom, jak jsem neschopná udělat tak obyčejnou věc a jak se jí nelíbí, že okupujeme jejich starý byt.

Měla jsem dost. Vůbec jsem nevěděla, co si o tom všem myslet. Jak na to reagovat. Najednou bylo vše špatně. Byla jsem z toho všeho dost zklamaná a měla najednou po náladě. Vojta se mě snažil uklidnit tím, že taková už jeho matka prostě je a že za pár dní bude zas dělat jakoby nic. Bylo ale jasné, že z bytu musíme odejít.

Když se pak vrátila i Klára, tak ta už o všem samozřejmě věděla. Stavěla se k tomu podobně jako Vojta. Prostě to hod' za hlavu.

„Víš, máma když se napije, tak pak říká takový věci, ale ona to nemyslí vážně.“

„Dej mi ten kabát, ať to můžu přišít.“

„Počkej, to nemusíš teď přišívat. To se s tím nedělej takhle pozdě večer. Vážně, kašli na to. Kašli na ni a nekaž si den.“

Jo hele, hezký, ale já už den zkažený mám.

Takže jsem ještě ten den, pozdě večer, místo toho abych šla spát, přišívala blbý knoflík na blbý kabát, jen proto, abych se zavděčila ženský, která mě sjela jak malého spratka. Jo. Krásný zážitek. Snad nemají pravdu v tom, že je tohle u ní normální. Protože vážně nemám zájem řešit podobný píčoviny nijak často. Děcka přece mají tendenci o svých rodičích přehánět, no ne?

Hele fajn, co se stalo, stalo se. Všechno zase dobrý, jo? Jedeme dál s čistým štítem a budeme dělat, že se nic nestalo. Což to, nic se nestalo, by šlo Líbě opravdu bravurně. S tím čistým štítem to už ale bylo krapet horší.

Knoflík byl přišitý a už nebyl důvod se k tomu jakkoliv vracet. S bivakováním v bytě to už ale tak jednoduchý nebylo. Libuše prostě po Vojtovi chtěla, aby jí platil nájem ve výši sedmi tisíc korun. Což byl prostě holý nesmysl, když tam trávil jen víkendy. Měl by jako platit v podstatě celý náklady na byt?

Jenže Líbě prostě vadilo, že tam trávíme společný čas a Klárinka tak podle ní nemá klid. To, že Klára ale víkendy doma téměř nebyla a často jsme se s ní ani nepotkali, ji už jaksi nezajímalo. Ono totiž podle Líby tam Klárka nebyla, protože jsme tam byli my. To, že ale chodila pařit a přespávala buď u kluků, které v té době střídala jak ponožky, nebo u kamarádek, už bylo vedlejší. Klárka si prostě a jednoduše mohla dělat, co chtěla. Vojta musel poslouchat.

Takhle to bylo celé jejich dětství. Mezitím co Vojta už od mala musel doma dělat všechno možný, prakticky si z něj rodiče dělali sluhu, tak Klára nemusela ani hnout prstem. On schytral veškerý povinnosti, ona zase radosti. On doma uklízel její bordel, ona si venku hrála s kamarády. Ale tak hlavně že si podle své maminky užívala dětství na plné obrátky. To, že Vojta o tuhle volnost a užívání přišel, bylo samozřejmě vedlejší.

Nejspíš už tak trochu tušíte, kam tímhle mířím. Mezitím co se Vojta dokázal o domácnost postarat, kde co zařídit, postarat se nejen o sebe, ale i o mladší ségru, Klára tohle nedokázala. Nezašla si na

nákup, nekoupila si jídlo, aby měla co jíst a už vůbec si neuvařila. Vlastně kolikrát skuhrala, jaký má hlad, a loudila u nás kousek večere, ale že má hned vedle baráku obchod a může zvednout ten svůj zadek a něco s tím dělat, to už jí nějak nedocházelo. Čekala, že to za ni uděláme my. Nebo alespoň Vojta, který se o ni celý ty roky bez rodičů staral. Proto jí vlastně i vyhovovalo, že v tom bytě jsme a mohla od nás vyloudit zbytky. Jednoduše byla rozmazlená a najednou byla do života hozená jak ryba do vody a neuměla si s ničím poradit. Byla ztracená.

Stále jsem nedokázala pochopit, co za rodiče nechá nezletilou dceru bydlet samotnou. Natož takovou, která si nezvládne udělat ani blbý tousty k večeři.

Po Novém roce jsme se už s Vojtou začínali chystat na společný bydlení. Od mojí rodiny jsme k Vánocům dostali užitečné věcičky do vybavy. Nějaký to nádobí, povlečení a tak různě. No a já krom kupování potřebných věcí, se začala zabývat i výběrem štěňátka.

Prvořadě bylo, vybrat hlavně tu správnou rasu. Vždy jsem chtěla velkého psa. Pokud možno co největšího. Ideálně německou dogu, nebo irského vlkodava. Ale na seznamu jsem měla víc psů. Vyrůstala jsem s ovčáky, takže jsem koukala i po nich, měla jsem slabost pro bull plemena, a takový bullteriér se mi vždy líbil.

Jenže německých ovčáků je všude dost, takže je jasné, že toho jsem nechtěla. Opět jsem musela mít něco extra. U bullteriéra jsem se obávala jeho tvrdohlavé povahy. No jen si to představte, já, taková palice dubová a pes jakbysmet? Favoritem číslo jedna zůstávala prostě doga. Jenže to jsem se zase bála tý velikosti.

Rozhodování nebylo jednoduchý. Snažila jsem se to brát rozumně. Jenže jsem prostě člověk, který se rozumem rozhodovat neumí a jde spíš za svým srdíčkem. A tam byla odpověď jasná.

Když už bylo rozhodnuto, že si opravdu vezmu dogu, zbývalo už jen vybrat štěně. A tak jsem neustále projížděla inzertní portály. Chtěla jsem psa, ideálně černého. Jak jinak. Když už jsem natrefila na štěně, které se mi líbilo, tak buď už bylo pryč, nebo bylo nad moje finanční možnosti.

A pak jsem ho uviděla. Tu fotku si pamatuju dodnes. Černý pejsek s bílou náprsenkou ve tvaru kříže, bílými pacičkami, bradičkou a špičkou ocásku. Ležel na gauči jako aristokrat a tvářil se neskutečně ustaraně. Prostě typická dogu, s typickým dožím výrazem. Poslední volný pejsek ve vrhu.

Okamžitě jsem psala mejla a netrpělivě čekala na odpověď, která přišla až druhý den. Je opravdu volný! Můžu si pro něj hned přijet. Srdíčko mi zaplesalo radostí. Jenže hned to samozřejmě nešlo. Stále jsem bydlela u rodičů a ti měli svého ovčáka Borise. Celkem tvrd'ák, ten pes. Na ovčáka obrovský a popravdě dost vostrý. Nevím, nevím, jak by se tvářil na psí konkurenci. A rodiče nevěděli, že hledám štěně. Byli proti tomu, abych si nějaký pořídila. Přeci jen jsem se stěhovala do neznáma a neměla jsem práci. Co když žádnou neseženu? Co když nám to s Vojtou nevyjde a budu se za chvíli zase vracet? Měli pravdu. Byl to ode mě nerozum si psa za takový situace pořídít a dnes bych to už neudělala. Jenže já jsem prostě paličák, a když si něco usmyslím, tak si jdu za tím. A to štěně jsem prostě mít musela. Dyť bylo přece

tak rozkošný. A bylo mi jasné, že až ho mamka uvidí, tak změní názor taky.

Sice jsem si ho vzít ještě nemohla, ale abych měla jistotu, že mi psa nikdo jiný nevyfoukne, tak jsem musela zaplatit zálohu. A taky jsem ho chtěla alespoň vidět. Takže jsme s Vojtou vyjeli do chovatelské stanice poblíž Prahy. Stále byl sníh a cesta byla fakt zážitek. Po cestě šílený závěje a chumelenice. Museli jsme jet pomalu a já měla strach, že na místo ani nedorazíme.

U brány nás uvítal burácivý štěkot, až to dunělo. Paní chovatelka nám ukázala své psy v kotcích. Byli obrovští. Takhle velké psy jsem snad nikdy v životě neviděla. Jasně, že jsem se už setkala s dogou. Ale sakra, žádná z nich nebyla takhle obrovská!

Z jedné boudy vyběhl mohutný černý pes. Opřel se o pletivo kotce a hleděli jsme si přímo z očí do očí. Bože, to je ale tele velký.

„To je ještě štěně. Tomu byl teprve rok,“ povídá chovatelka.

Cože? Ty vole, to jako fakt? Ten pes měl pomalu metr v kohoutku a ona mi chce nakecat, že je to ještě štěně a že to jako ještě poroste?

„On je to vlastně starší bratr toho vašeho. Je po stejné matce i otci,“ pokračovala.

A do háje. Jo. Hezký. Zírala jsem na to neskutečně nádherný, ale přerostlý zvíře a přemýšlela, jestli se tohle vejde Vojtovi do Focuse.

„Jsem zvědavý, jestli budeš venčit ty jeho, nebo on tebe,“ smál se mi.

Abyste cháпали, tak nepatřím zrovna k těm nejvyšším. Mám sotva 165 cm a tenkrát jsem měla jen nějakých 55 kilo. Takže vidina, jak venčím takový hovado, byla celkem komická.

V hlavě se mi najednou honila spousta otázek. Opravdu takového psa zvládnou? Co když ho vychovám špatně a bude zlý? Co když bude demolovat byt, který ani není náš? A sakra, kolik toho pro boha živého sežere? Co veterina? Kolik to všechno bude stát?

Jenže vtom vyběhl z vedlejšího výběhu malý, černý štěně. Můj Obísek! A všechny myšlenky byly ty tam. V ten moment jsem chtěla okamžitě za tím medvídkem a pořádně ho pomuchlat.

Chovatelka vzala štěně a společně jsme se posadili v obýváku. Obstino, jak se štěňouch papírově jmenoval, a nakonec jsme se rozhodli mu tak i říkat, se před námi schovával. Na jednu stranu byl strašně zvědavý na ty divnolidi, co tam sedí, ale zároveň se nejspíš obával, že ho sebereme a stejně jako jeho sourozenci se už domů nikdy nevrátí.

Stál na druhé straně stolu, natahoval krk jak žirafa a snažil se k nám alespoň čuchnout. Ale nepřiblížil se ani o krok. Když ho pak chovatelka vzala a položila vedle nás na gauč, urazil se. Opravdu se vyloženě urazil. Jenže stačilo jen trochu podrbat a už se po nás sápal. Uvelebil se mi v klíně a očuchával Vojtu. Hned bylo jasný, že už je náš.

Nechtělo se mi odjíždět. Nejrady bych tam s ním seděla furt. A nebo si ho rovnou odvezla domů, jenže to taky nešlo. Musela jsem ještě pár týdnů počkat, až budu moct odejít z práce. A tak jsem se alespoň každý den kochala nad jeho fotkami a pravidelně se informovala u chovatelky, jak roste a jak se mu daří.

Líba se taky informovala. Vlastně se o Obísku zajímala víc než Vojta. Přišlo mi to milé, i když trochu vlezlé. Ale brala jsem to tak, že

chce prostě urovnat ten spor ohledně knoflíku, a proto se se mnou snaží najít společný téma. No a štěně mě aktuálně zajímalo asi nejvíc.

I když se ze začátku nechala slyšet, že jako pes s papírama „no fuj“ a „zbytečný prachy jen za psa“ a že „mám asi nosánek až moc nahoru, když musím mít čokla s rodokmenem“. To mi samozřejmě do očí neřekla, ale zvesela to prohlašovala lidem okolo. Lidem, který moc dobře znám a musela tak vědět, že se to ke mně dostane. Jako třeba Kláře, Trnkovi – svému otci, mému kamarádovi Davidovi a jeho mamce, no a jednou v podnapilosti i Vojtovi. No, nebudu lhát, že mě to trochu neranilo. Mám psy ráda, na chov s papírama a bez mám svůj názor a tohle se mě prostě dotklo. Ale furt je to Vojtova máma a já k ní chovala nějakou úctu, proto jsem si nedovolila před ní cokoliv říct. A už vůbec jsem nechtěla zbytečně vyvolávat nějaký hádky, když se jinak přede mnou chovala slušně.

Pomluvy za zády a přetvářky ráda nemám. Ale hádky nemám ráda ještě víc. Pokud to jde, řeším věci raději v klidu, a třeba když jí jednou řeknu svůj pohled na věc, tak mě bude chápat. Jen hlavně aby se už prosím neopakoval ten céres s knoflíkem.

Tři týdny utekly neskutečně rychle. Vojta každou neděli odjížděl s narvaným autem plným vybavení do bytu. Sehnal nám malý byt, 2+kk v paneláku. Byt patřil mladému chlápkovvi, který byl neskutečný pohodář a bylo mu vlastně jedno, co si tam přitáhneme za psa.

Musím říct, že to byla opravdu vítaná změna. S Karlem jsme taky plánovali společný bydlení. Jenže ten nebyl schopný žádný byt najít. Nebo teda našel. Luxusní apartmán, kde nájem byl pomalu dvakrát takový jako můj tehdejší plat. Tak jasně, že do toho jsem jít nechtěla.

Byty, který jsem našla já, se mu z neznámých důvodů nelíbily. A nakonec přišel s úžasným řešením, že můžeme bydlet s jeho matkou a jejím novým přítelem. Že se o nás bude alespoň starat. Jako vážně? Tenkrát mi začalo docházet, jak obrovský mamánek to je.

Takže to, že nám Vojta sehnal zcela vyhovující byt během pár dnů, jsem uvítala s opravdu velkým nadšením. Bylo prostě vidět, že se opravdu umí postarat. No, aspoň k něčemu ta prazvláštní výchova jeho matky byla dobrá. Vojta si prostě dokázal v mnoha případech poradit a oproti jiným vrstevníkům byl samostatný. Mezitím co Karel se ještě v 35 nechává vodit maminkou za ručičku, Vojta prostě zařídil vše.

Stěhovali jsme se k sobě koncem února. Loučení s rodiči a babičkou se neobešlo bez slz. Jejich poslední, nejmladší dítě, jde do světa. Byla to směsice zvláštních pocitů. Strašně jsem se těšila na novou etapu života. Na společný život s Vojtou, naši budoucnost, na Obíska. Ale zároveň mi bylo líto, že odjíždím vlastně natrvalo pryč z domu, kde jsem vyrůstala. Něco starého končí, aby nový mohlo začít. Seděla jsem v autě s jakýmsi podivným knedlíkem v krku.

Po cestě jsme jeli vyzvednout Obíska. Ten už na nás čekal v obýváku. Ležel na gauči, tvářil se strašně důležité a z huby mu visel neskutečně dlouhý heml. Krásný. Chovatelka mu se smíchem utřela uslintanou hubu a prohlásila, že se z něj už stává pravá doga a ať si na sliny teda zvykáme. Já jsem zaslepená láskou k dogám. Sliny mi nevadily a nevadí do teď. Teda pokud nejsem zrovna pěkně oblečená a nachystaná někam ven, popřípadě do práce. Nebo mi neskončí

přímo v obličejí. Nebo ve vlasech. Nebo na knížce. A nebo v jídle, či v pití... Ale jinak? Nevadí. Horší to už je ovšem s okolím...

Cestou do nového domova se mi Obís válel v klíně a sledoval okýnkem světla venku. Byl únor, takže se ještě stmívalo brzo a venku už byla téměř tma, když jsme dorazili na místo. Plán byl takový, že každý z nás pobere co nejvíce věcí a odneseme je do bytu. Jenže ten plán měl háček a ten háček se jmenoval Obi.

Obi si zřejmě uvědomil co se děje, že je daleko od domova a od maminky a že se už asi nikdy nevrátí. Dostal svůj první obojek, připla jsem mu vodítko, vystoupili jsme z auta a tam kam skočil, tam prostě zůstal. Zatahala jsem za vodítko, aby šel za mnou, ale on místo toho začal tahat dozadu. Trucoval. Ale úplně hrozně. Snažili jsme se ho nalákat, aby šel za námi, ale on se z místa ani nehnul.

Už to nebylo to malé štěňátko jako při prvním setkání. Pomalu mu táhlo na 4. měsíc, za těch pár týdnů pěkně vyrostl a už vážil bezmála 20 kilo. Takže když prostě nechtěl jít, tak jsme se mohli třeba na hlavu stavět, ale s ním nic nehlo.

Nezbývalo teda nic jiného, než aby ho Vojta ke dveřím paneláku odnesl. Postupně jsme pak od auta k paneláku odnosili zbytek věcí. Od dveří pak zase vše, včetně psa, odnosili k výtahu, tam postupně naskládali do výtahu, potom zase z výtahu, a nakonec ke dveřím bytu, až nakonec do bytu samotného.

Obstina jsme museli opravdu všude nosit. Nechtěl jít jednoduše nikam. Nebo teda nechtěl jít s námi dopředu. Chtěl jít pouze dozadu. Ideálně zdrhnout zpátky domů. V bytě ho Vojta postavil na chodbu, já mu sundala obojek a mysleli jsme si, že se vydá na průzkum. Jenže

místo toho se v té pidi chodbičce rozplácl jak žába a nehlo s ním už vůbec nic. To malé štěně zabralo celou chodbu a my tak přes něj museli skákat se všemi těmi věcmi, které jsem si s sebou přivezla.

Nechali jsme ho tam. Ať si klidně leží a truceje dál a celí rozlámaní po cestě a z tahání věcí, jsme sebou práskli na gauč. Asi tak během pěti minut se ve dveřích objevil černý čumák. Za chvíli váhavě vykoukla celá hlava, po chvílce následovaná dlouhým krkem. Čumák se nás snažil očuchat, ale nohy zůstávaly na místě. Museli jsme se smát.

Nechali jsme Obimu prostor, ať si sám přijde, až bude chtít. Nakonec se s námi přišel přivítat. Lísal se, jako by byl týdny sám. Od té chvíle se z něj stal strašný závislák. Takovej můj malý, černej ocásek, kterého jsem měla věčně za zadkem.

Zpráva o tom, že mám psa, se samozřejmě rychle rozkřikla. Mamka mi za to hned pěkně vynadala. Ale když jsem jí pak poslala fotku, tak se dlouho zlobit nemohla. I když se stále tvářila, že je to špatně, stejně se těšila, až přijedeme a ona si bude moct to štěňátko pomuchlat.

Vojtovi rodiče to brali jinak. Na jednu stranu jim to bylo jedno. Je to naše věc. Nebo teda spíš konkrétně moje věc, vzhledem k tomu, že pes byl můj. Jenže neuběhl ani týden a Líba se už začala opět ukazovat.

Neměla jsem po přestěhování práci, tu jsem si teprve sháněla. Což ve městě, které absolutně neznáte, je trochu voříšek. A Líba se na Obiho až moc vyptávala. Spíš bych řekla, že až přehnaně moc. Samozřejmě se jí nelíbilo, že mu kupuju drahý, kvalitní granule. Podle ní psovi stačila nějaká levná sračka ze supermarketu. Však co je jí po obsahu, když se z toho nažere tak jako tak. Nedokázala pochopit, že

u velkého psa není radno výživu podcenit. Natož pak u štěněte ve vývinu, který roste pomalu raketovou rychlostí. Bylo to prostě špatně.

Špatně samozřejmě bylo i to, že máme takového psa v malém panelákovém bytě. Je jedno kolik času jsem mu denně věnovala. Že jsem s ním chodila na procházky, cvičila s ním a zaměstnávala mu hlavu. Prostě podle ní takový pes patří do baráku se zahradou. Ideálně teda do kotce s boudou. Že je ten kotec vlastně menší než byt a podle jejího přístupu by tam trávil zavřený pravděpodobně celý svůj život, je už samozřejmě vedlejší. Prostě velký pes má být venku. Tečka.

Obi se jí líbil. Jak by taky ne. Štěňata jsou prostě krásná a tihle obříci jsou rozkošný s těma mega packama, který se jim ještě pletou. Dlouhé uši, co si máchají v misce se žrádlem a volná kůže, do který musí ještě dorůst, jim přidává na ustaraném výrazu. A tak jednoho dne přišla Vojtovi krásná sms. Prý jestli jí Obiho nedáme.

Jakože cože?! Ty vole, dělá si snad prdel?! Tak ona mi tady dobu tvrdí, jak je rodokmen u psa zbytečnost, že by za nějakého čokla nedala víc než pár stovek a teď po mně chce, abych jí dala svoje štěně? Svoji první vysněnou dogušku? A ještě k tomu zadarmo?

Zprávy samozřejmě pokračovaly. U nich se bude mít líp. Líp se o něj postarají. Líp ho vychovají. Bude mít lepší výcvik a disciplínu. Bude mít prostor na zahradě. S námi v bytě se bude jen trápit. Já ho nebudu zvládat. Nemám zkušenosti a psa rozmazlím, nebo zkazím. Neuživím ho. Prostě a jednoduše, u nás bude pes chudák, kdežto s nimi ne...

Tak ale tohle snad nemůže myslet vážně, ne? Oni mají psa, takového malého smetáka. Jediný povel, který ten pes zná je „na“,

výchova nula nula prd. Jenže asi u pětikilového vořecha nebude nikdo řešit, že je pes nevychovaný a neumí ani základní povely a dělá si co chce. Ale dovedete si představit nevychovaný osmdesátikilový hovado? U takového psa by to byl průser jako Brno. Její představa o výchově byla taková, že psa zavře do kotce a nechť si tam roste jak dříví v lese. Jednou za čas ho vypustí na zahradu, aby se trochu proběhl a pak opět zavřít. Žrádlo, nedej bože veterinární péči, už raději ani zmiňovat nebudu. Všechno pokud možno co nejlevnější.

A takový člověk mi bude tvrdit, že se o psa postará líp, než já? A to jako v kterém vesmíru, prosím vás? Upřímně, tohle tvrzení mě urazilo. Já se Obisoj věnovala na max. Během pár dní jsem ho naučila základní povely a pracovali jsme na řádný výchově, aby z něj byl pořádný, poslušný pes. Při představě, že by měl být u nich, mi ho bylo popravdě líto.

Vojta to viděl stejně. Otázka, zda jim Obiho nenecháme, ho urážela snad ještě víc, jak mě. Už jsem ho o matce slyšela mluvit různě, ale spojení „blbá kráva“ jsem od něj slyšela prvně. Ukázalo se, že tohle totiž není první případ, kdy po Vojtovi loudila jeho věci. Kolikrát často něco odsuzovala, třeba notebook, mobil, a nebo lepší auto, než jejich stará stodvác, ale jakmile si to Vojta pořídil, tak to musela mít taky. A samozřejmě že si nemohla koupit svoje, ale napřed musela vyzkoušet, jestli jí to Vojtíček náhodou nenechá. Dyť je to přece jeho milovaná maminka, že ano, tak proč by jí nemohl dávat svoje věci.

A teď to zkoušela i s mým psem. Měla jsem dost. Ještě že nepsala mně, vůbec nevím, jak bych reagovala a je dost možný, že bych mohla napsat něco, čeho bych pak nejspíš později litovala. Vojta by to

nejraději neřešil a ignoroval ji, jenže bombardace smskama nepřestávala. O Obiho vyložene škemrala. Tak jí Vojta napsal, že pes je můj a já ho rozhodně nikomu dávat nebudu. Ticho. Bez odpovědi.

Odpovědi jsme se dočkali až za dva dny, kdy přišlo pouhé „OK“. Tak teda když oukej, tak oukej. Tím to pro nás bylo uzavřený a víc už jsme se k tomu nehodlali vracet. Že je Líba našťvaná Vojta samozřejmě poznal. Svoji matku už znal velice dobře a věděl, že nemá cenu cokoliv dalšího psát. Udobřit si ji? Pokud by nedosáhla svého, tak je to téměř nemožné a jakákoliv další komunikace by vedla jediné k hádce. Proto se ji po všech těch letech naučil ignorovat a čekat, až ji tohle všechno zase přejde.

V tý době se už celkem slušně začínal rozmáhat Facebook. Mezi pubertáky frčel už asi tak rok, možná dva a pomalu se začínali zapojovat i dospělí. Já s Vojtou jsme byli čerstvými uživateli fejsu. Do té doby jsme to považovali spíše za zbytečnost. Jenže při odloučení od rodiny a přátel ten kontakt s nimi prostě chyběl.

A tohle bylo zadarmo a zároveň lepší, než nějaké icq nebo skype. Tady jste mohli sdílet fotky, nebo různé zážitky se všemi přáteli najednou a nemuseli to posílat každému zvlášť. Hlavně Vojta viděl obrovskou výhodu v tom, že jeho matka využívala pro komunikaci právě ajsko se skypem, kde ho neustále bombardovala zprávami. Na fejsu ještě nebyla. Zatím. A tak když Vojta po delší době zapnul icq, měl tam od ní pěknou dávku zpráv. Proto jsme to oba přestali používat.

Ukázalo se, že Obi jí stále pěkně ležel v žaludku, a když ho nemůže mít, bude nám alespoň ztrpčovat soužití s ním. Vzhledem ke